

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 23/06-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť L. G., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 20 C 28/92 a v súčasnosti vedenej pod sp. zn. 1 Cb 6546/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 6546/93 p o r u š i l základné právo L. G. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. L. G. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 180 000 Sk (slovom stoosemdesiattisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý uhradiť s'ťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 754 Sk (slovom deväťtisíc sedemstopäťdesiatštyri slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. I. R., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 18. januára 2006 č. k. I. ÚS 23/06-19 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažnosť L. G., K. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 20 C 28/92 a v súčasnosti vedenej pod sp. zn. 1 Cb 6546/93.

2. Zo s'ťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že s'ťažovateľ podal 13. apríla 1992 krajskému súdu žalobu vo veci ochrany osobnosti, ktorý vo veci rozhodol až 31. januára 2005, keď konanie uznesením zastavil. Rozhodnutie krajského súdu nie je v dôsledku odvolania podaného s'ťažovateľom právoplatné.

3. S'ťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní

vedenom pod sp. zn. 1 Cb 6546/93, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prierahov, zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní označených práv, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 180 000 Sk a náhradu trov konania.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sťažovateľ sťažnosť doplnil podaním z 13. novembra 2006 a k veci sa listom z 5. decembra 2006 písomne vyjadril predseda krajského súdu (Spr. 303/06). K uvedenému vyjadreniu zaujala 8. decembra 2006 stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľa.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

V súvislosti s posudzovaným konaním ústavný súd pripomína, že vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a že neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k tzv. zbytočným prierahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo 15. februára 1993 (napr. I. ÚS 108/02).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených dokladov, z písomných vyjadrení účastníkov konania a spisu krajského súdu sp. zn. 1 Cb 6546/93 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav predmetného konania:

Sťažovateľ podal 13. apríla 1992 krajskému súdu žalobu proti C., vydavateľstvo V., K. (ďalej len „žalovaná“) „o ochranu cti a osobnosti“.

Na výzvu krajského súdu sa 11. mája 1992 písomne vyjadrila žalovaná.

Krajský súd uznesením z 18. mája 1992 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa o doplnenie žalobného petitu.

Sťažovateľ sa 9. júna 1992 písomne vyjadril k podaniu žalovanej z 11. mája 1992 a upravil žalobný petit.

Krajský súd 12. októbra 1992 stanovil termín pojednávania na 26. október 1992. Na tomto pojednávaní bol vypočutý sťažovateľ a k veci sa vyjadrili právni zástupcovia účastníkov konania.

Krajský súd 3. novembra 1992 požiadal Mestský úrad K. (ďalej len „mestský úrad“) o podanie informácie o sťažovateľovi. (Odpoveď bola doručená krajskému súdu 27. novembra 1992.)

Krajský súd 11. decembra 1992 vyzval právneho zástupcu žalovanej o predloženie „riadneho splnomocnenia“. (Požadované bolo predložené 25. januára 1993.)

Predmetná vec bola 22. júna 1993 prevedená do registra Cb. Zákonný sudca, ktorému bola následne pridelená predmetná vec s prevedením do registra Cb nesúhlasil („nie sú dané procesné podmienky“).

Krajský súd 31. januára 1994 vyzval právneho zástupcu žalovanej, aby podrobne zdôvodnil jej stanovisko „v tom, že právne posúdenie spadá pod Obchodný zákonník“. (Požadované bolo doručené krajskému súdu 14. februára 1994.)

Krajský súd 20. októbra 1994 vyzval sťažovateľa na predloženie dokladu o jeho registrácii ako živnostníka.

Krajský súd 4. decembra 1997 vyzval sťažovateľa, aby („vzhľadom k značnému časovému odstupu“) oznámil, či „nedošlo k vysporiadaniu sporu“.

Sťažovateľ 29. decembra 1997 doplnil žalobný petit.

Krajský súd 16. februára 1999 žiadal Obchodný register pri Okresnom súde Košice I o výpis z obchodného registra pre žalovanú. (Výpis bol predložený 10. marca 1999.)

Krajský súd 16. februára 1999 vyzval sťažovateľa, aby doplnil žalobu o formu podnikania žalovanej a aby oznámil, či trvá na žalobe. (Požadované oznámené krajskému súdu 12. marca 1999.)

Podľa úradného záznamu z 29. júla 2002 sťažovateľ nahliadol do súdneho spisu. (Do spisu nahliadol aj 30. júla 2002.)

Dňa 30. júla 2002 dal zákonný sudca súhlas na vyhotovenie kópie sťažovateľom požadovaných listov súdneho spisu.

Dňa 3. marca 2004 bol súdny spis pridelený sudcovi L. V. a dňa 8. decembra 2004 sudkyni JUDr. G. M.

Krajský súd uznesením č. k. 1 Cb 6546/93-67 z 31. januára 2005 konanie zastavil.

Uznesenie z 31. januára 2005 napadol sťažovateľ odvolaním.

Súdny spis bol 28. februára 2005 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na odvolacie konanie (sp. zn. 5 Obo 78/05).

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň... zakázať pokračovať v porušovaní základných práv...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 6546/93 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1, základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prieťahov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení z 5. decembra 2006 uviedol: *«Žaloba bola nášmu súdu doručená 13. 4. 1992, vec bola zapísaná do registra „C“ a dňa 26. 10. 1992 sa uskutočnilo prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom výsluchu navrhnutých svedkov. Po opakovaných námietkach žalovaného, že vec má byť posúdená podľa Obchodného zákonníka, bola vec v júni 1993 preradená do registra „Cb“.*

V uvedenom období sudcovia obchodného úseku prejednávali a rozhodovali niekoľko druhov agendy – prvostupňovú, odvolaciu, platobných rozkazov a konkurzov a vyrovnaní, pričom najmä v prvostupňovej agende boli sudcovia enormne zaťažení, keď v priemere každý zo sudcov obchodného úseku mal pridelených cca 3000 vecí a každý rozhodoval minimálne v dvoch agendách.

Nedostatočné personálne obsadenie a nadmerná zaťaženosť sudcov determinovali skutočnosť, že vo veci neboli v primeranej lehote vykonávané úkony. Stav nadmernej zaťaženosťi a neprimerane vysoký počet vecí na jedného sudcu pretrvával aj po roku 2000.

V dôsledku zabezpečenia rovnomerného rozdelenia pridelených sporov bola vec postupne pridelovaná šiestim sudcom, pričom v januári 2005 bolo konanie podľa § 107 ods. 4 O.s.p. zastavené, pretože žalovaný zanikol dňa 15. 8. 2002 výmazom z obchodného registra.»

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k vyjadreniu krajského súdu v podaní z 8. decembra 2006 uviedol: „*Vyjadrenie k sťažnosti neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybňovali jej dôvodnosť alebo záver, že k porušeniu práva sťažovateľa došlo.*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol v súlade s jeho sťažnosťou tak ako bola prijatá na ďalšie konanie.“

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup okresného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že občianskoprávne konanie (vo veci ochrany osobnosti) síce začalo 13. apríla 1992, teda pred viac ako 14 rokmi, a k dnešnému dňu nie je právoplatne rozhodnuté, ústavný súd je však oprávnený posudzovať vec len v období po 15. februári 1993 (pozri prvý odsek II. časti nálezu).

Obdobie, ktoré v dôsledku toho bude ústavný súd brať do úvahy, prekročilo teda 13 rokov. K tomu však ústavný súd považuje za potrebné upresniť, že aj keď nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základných práv pred 15. februárom 1993,

neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv, nemôže zohľadniť aj stav konania k uvedenému dátumu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00).

4.2 Ústavný súd je toho názoru, že uvedená dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti občianskoprávneho sporu vedeného v konaní pred krajským súdom. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť (skutkovú, právnu alebo procesnú prekážku), na základe ktorej – samostatne alebo v spojení s inými – by mohol predmetnú vec vrátane konania o nej posúdiť ako vec, ktorej dĺžka by bola spôsobená jej zložitou.

4.3 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

4.4 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v predmetnej veci, pričom toto konanie posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane akcentovania významu predmetného konania pre jeho účastníkov.

Podľa názoru ústavného súdu občianske súdne konanie, ktoré trvá tak dlho, ako je to v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v globále považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a najmä čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutých osôb do takej miery, že sa ich právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (napr. I. ÚS 66/03).

Na základe posúdenia postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. 1 Cb 6546/93 ústavný súd konštatuje, že krajský súd bol:

- od 22. júna 1993 (prevedenie veci do registra Cb) do 31. januára 1994 (výzva žalovanej), t. j. viac ako sedem mesiacov,

- od 14. februára 1994 (vyjadrenie žalovanej) do 4. decembra 1997 (výzva sťažovateľovi), t. j. viac ako 45 mesiacov (keď krajský súd vykonal 20. októbra 1994 jediný procesný úkon, a to výzvu sťažovateľovi),
- od 29. decembra 1997 (doplnenie žalobného petitu) do 16. februára 1999 (výzva registrovému súdu), t. j. viac ako 13 mesiacov,
- od 12. marca 1999 (reakcia sťažovateľa na výzvu krajského súdu zo 16. februára 1999) do 31. januára 2005 (zastavenie konania), t. j. viac ako 58 mesiacov,

t. j. spolu viac ako 123 mesiacov (viac ako 10 rokov) bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, resp. nevykonal vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priedňhom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale postupom krajského súdu. Obranu krajského súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priedňhy, nemožno akceptovať. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

4.5 Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priedňhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4.6 Podľa právneho názoru ústavného súdu (napr. I. ÚS 26/94) obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

V konkrétnych okolnostiach prípadu podľa názoru ústavného súdu konštatované porušenie práv garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom

konaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že v priebehu konania došlo k výmazu žalovanej z obchodného registra (po vyše 10 rokoch od podania žaloby), znamená v konečnom dôsledku aj porušenie práva na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 ústavy. Vyššie konštatované obdobia vyše 10 rokov nečinnosti krajského súdu v konaní vo veci ochrany osobnosti sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedliteľné a netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami nadobudli charakter odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Z uvedeného dôvodu rozhodol ústavný súd aj o porušení práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako je to uvedené v bode 1 tohto nálezu.

5. Keďže predmetná vec (po zastavení konania) je t. č. v štádiu odvolacieho konania, ústavný súd nepovažoval za dôvodné a účelné zaoberať sa návrhom sťažovateľa o prikázaní krajskému súdu vo veci konať, resp. o zákaze pokračovať v porušovaní označených základných práv.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1 Sťažovateľ žiadal z dôvodu neúnosnosti dĺžky konania na jeho právnu istotu priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 180 000 Sk.

6.2 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia označených základných práv nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 4.1 až 4.6 tejto časti), ako aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku doterajšieho konania [a aj ku skutočnosti, že k (zatiaľ neprávoplatnému) zastaveniu konania nedošlo vinou sťažovateľa] považuje za primerané v ním požadovanej výške, t. j. v sume 180 000 Sk.

6.3 Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

S'ťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala tri úkony právnych služieb (z toho dva úkony v roku 2005), a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (s'ťažnosť) z 30. decembra 2005 a vyjadrenie z 13. novembra 2006. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 15 007 Sk, resp. zo sumy 16 381 Sk), čo predstavuje odmenu za jeden úkon 2 501 Sk, resp. 2 730 Sk a spolu s režijným paušálom 150 Sk, resp. 164 Sk sumu 2 651 Sk, resp. sumu 2 894 Sk za jeden úkon právnych služieb. Náhrada trov konania za tri úkony právnych služieb v danom prípade predstavuje spolu sumu 8 196 Sk. Keďže právna zástupkyňa s'ťažovateľa je platcom DPH, zvyšuje sa predmetná suma o 19%, t. j. o 1 558 Sk. Náhrada trov konania predstavuje teda celkovú sumu 9 754 Sk.

Ústavný súd preto priznal právnej zástupkyňi s'ťažovateľa odmenu v ňou uplatnenej výške (t. j. v sume 9 754 Sk).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2006